

Τα 5α μου γενέθλια

(απόσπασμα)

[...] Η μέρα ήταν Σάββατο. Ο πατέρας το προηγούμενο βράδυ είχε χτυπήσει τόσο πολύ τη μητέρα, που οι πληγές δεν μπορούσαν να κρυφτούν. Η μητέρα έκλαιγε όλο το βράδυ, σιγανά όμως να μην ξυπνήσει τον πατέρα. Λίγο πριν φύγει ο πατέρας από το σπίτι, του φώναξα και του είπα να μην την ξαναχτυπήσει. Γύρισε αμέσως το κεφάλι του και πλησίασε με βήματα στιβαρά που ακούγονταν έως έξω. Μου έριξε ένα χαστούκι και άρχισα να κλαίω. Πρώτη φορά με είχε χτυπήσει. Δεν μπορώ να περιγράψω το πώς ένιωσα αλλά ξέρω πόσο πολύ ήθελα να του πω πως είμαι άνθρωπος, όχι σάκος για να χτυπάει και να μην πονάει. Η μητέρα δεν άντεξε. Όταν ο πατέρας έφυγε έβγαλε δύο τσάντες, έβαλε στη μία ρούχα και στην άλλη φαγητό, μας πήρε και φύγαμε. Χρόνια αργότερα έμαθα πως αυτό ήταν πολύ γενναίο. Άφησε πίσω την οικογένειά της, το σπίτι και την πατρίδα της για να είμαστε ασφαλείς εμείς και εκείνη. Θα της είμαι για πάντα ευγνώμων για αυτό που έκανε τότε. Ξέρω πως πολλές γυναίκες δεν κατάφεραν να σωθούν όπως κατάφερε η ίδια. [...] Έπειτα από 569.92 χιλιόμετρα και περίπου 72 ώρες φτάσαμε στην Ελλάδα. [...] Τριάντα χρόνια αργότερα από τότε ένιωθα πατρίδα μου την Ελλάδα. Παντρεύτηκα τον Σαμάν και έκανα τη δικιά μου οικογένεια. Θέλω να εξασφαλίσω πως τίποτα από αυτά που πέρασα με τον πατέρα μου δεν θα συμβεί στα παιδιά μου, μα θέλω να έχω τη γενναιότητα της μητέρας μου και όποτε χρειάζεται να υψώνω το ανάστημά μου. Απεχθάνομαι τον πόλεμο και τη βία. Αφήνουν αξεπέραστα τραύματα που στιγματίζουν τον άνθρωπο για όλη την υπόλοιπή ζωή του. Από τότε δεν έχει περάσει ούτε ημέρα που να μη σκέφτομαι τη μικρή μου αδελφή που είχε τόσο πολλά όνειρα. Έτσι, υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως θα ζήσω μια ωραία ζωή σαν τη ζωή που δεν κατάφερε ποτέ εκείνη να ζήσει... Καθώς, κάποιοι άνθρωποι αποτελούν τον λόγο για τον οποίο ζουν κάποιοι άλλοι.

M. M.